

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su vam potrebne dodatne informacije, pogledajte naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informativna zabilješka o sudskoj praksi Suda br. 98

Juni 2007.

O'Halloran i Francis protiv Ujedinjenog Kraljevstva [Veliko vijeće] - 15809/02

Presuda od 29.6.2007. [Veliko vijeće]

Član 6

Krivični postupak

Član 6, stav 1

Krivična optužba

Pravično suđenje

Obaveza registriranog vlasnika vozila da dostavi podatke o identitetu vozača u slučaju sumnje na počinjeni saobraćajni prekršaj: *nema povrede*

Činjenice: Prema članu 172 Zakona o cestovnom prometu iz 1988. od registriranog vlasnika vozila se može tražiti da dostavi podatke o identitetu vozača u slučaju kada je navodno došlo do saobraćajnog prekršaja. Nedostavljanje podataka predstavlja prekršaj, osim ako registrirani vlasnik ne dokaže da nije znao ili nije mogao razumno utvrditi identitet vozača. U odvojenim situacijama, vozila podnositelja predstavke snimljena su kamerama koje bilježe prekoračenje brzine. Naknadno je traženo da identificiraju vozače ili će se, u suprotnom, suočiti sa krivičnim gonjenjem. Prvi podnositelj predstavke je priznao da je on bio vozač u konkretnom slučaju i osuđen je nakon bezuspješnog pokušaja da svoje priznanje isključi iz dokaznog materijala. Kažnjen je novčanom kaznom i kaznenim poenima upisanim na vozačku dozvolu. Drugi podnositelj predstavke pozvao se na pravo da se brani šutnjom i privilegiju protiv

samooptuživanja. Osuđen je temeljem člana 172. Kažnjen je novčanom kaznom i kaznenim poenima upisanim na vozačku dozvolu.

Pravo: Sud nije prihvatio argument podnositelja predstavke da su pravo na odbranu šutnjom i privilegija protiv samooptuživanja apsolutna prava. Da bi utvrdio da li je povrijeđena suština tih prava, Sud se fokusirao na prirodu i stepen prisile korištene kod pribavljanja dokaza, postojanje nekih relevantnih mjera zaštite u postupku i upotrebu tako pribavljenih materijala.

(a) *Priroda i stepen prisile* – Iako se radi o prisili direktne prirode, svako ko odluči posjedovati ili voziti auto zna da će biti direktno podložan regulatornom režimu jer se smatra da posjedovanje i korištenje automobila potencijalno nosi rizik uzrokovanja teških ozljeda. Podrazumijeva se da su oni koji odluče posjedovati i voziti automobil pristali na određene odgovornosti i obaveze, uključujući i obavezu da, u slučaju sumnje na počinjenje saobraćajnog prekršaja, informiraju organe vlasti o identitetu lica koje je u tom momentu upravljalo vozilom. Na koncu, priroda ispitivanja, koje je policija ovlaštena provesti, je ograničena. Član 172 se primjenjuje samo kada je vozač, navodno, počinio određeno prekršajno djelo, i on ovlašćuje policiju da traži informacije isključivo o identitetu vozača.

(b) *Zaštitne mjere* – Ukoliko registrirani vlasnik vozila dokaže da ne zna i da opravdano nije mogao znati ko je upravljao vozilom u dato vrijeme, smatraće se da nije kriv za prekršajno djelo. Ovaj prekršaj, prema tome, nije jedan od onih koji podrazumijevaju strogu odgovornost, a rizik od nepouzdanog priznanja je zanemariv.

(c) *Upotreba uzetih izjava* – Premda je izjava prvog podnositelja predstavke u kojoj je naveo da je on upravljao vozilom proglašena dopuštenim dokazom koji potvrđuje tu činjenicu, nakon njegovog bezuspješnog pokušaja da izuzme tu izjavu, tužilaštvo je ipak moralo dokazati taj krivični prekršaj izvan razumne sumnje, a prvi podnositelj predstavke je imao pravo izvesti dokaze i pozvati svjedoke, ako je to želio. Identitet vozača je samo jedan element prekršaja prekoračenja brzine, i nije bilo govora o osudi na temelju postupka koji se oslanjao isključivo na informacije dobivene u skladu sa članom 172. U slučaju drugog podnositelja predstavke, slučaj nikada nije procesuiran jer je isti odbio dati izjavu. Shodno tome, njegova izjava nije korištena u krivičnom postupku obzirom da se njegovo odbijanje da dâ izjavu nije koristilo kao dokaz: jer je njegovo odbijanje predstavljalo prekršaj za sebe.

Uzimajući u obzir sve okolnosti slučaja, uključujući i posebnu prirodu regulatornog režima i ograničene informacije koje se traže temeljem obavijesti iz člana 172, bit prava podnositelja predstavke da se brani šutnjom i da koristi privilegiju protiv samooptuživanja nije narušena.

Zaključak: nema povrede (petnaest glasova za i dva glasa protiv).

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. On može biti preuzet sa baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, HUDOC, (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud proslijedio. On može biti reproduciran u nekomercijalne svrhe pod uslovom da

puni naziv predmeta bude citiran, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i pozivanjem na Fond povjerenja za ljudska prava. Poziva se bilo koja osoba koja želi da se služi ovim prevodom, u potpunosti ili djelomično, u komercijalne svrhe da kontaktira publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Court européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.

© Vijeće Evrope /Evropski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak Registrara nije obavezujući za Sud.

Kliknite ovdje za [Informativne bilješke o sudskoj praksi](#)